

CAN BATLLÓ

10è ANIVERSARI

2011 - 2021

**Propostes i reivindicacions
de Can Batlló front la crisi
econòmica i social**

Fem de Can Batlló
una eina col·lectiva
de transformació popular

OBERT al VEÏNAT

19 Juny 18-20 h
c. Constitució 19, Nau central, Bloc 8

- ▶ Fer front a la crisi capitalista global
- ▶ Fer front a l'autoritarisme i al neoliberalisme
- ▶ Model Barcelona? O barris i ciutats per a la Vida?
- ▶ Fer de Can Batlló una eina col·lectiva de transformació popular

Fer front a la crisi capitalista global

Vivim una **crisi política, econòmica, social i ambiental de caràcter global**. L'aprofundiment del capitalisme, basat en l'acumulació privada de beneficis i en l'explotació de les persones i la natura, agreuja la destrucció ecològica del planeta, la inestabilitat geopolítica, les desigualtats socioeconòmiques i l'extensió dels autoritarismes.

L'emergència climàtica (escalfament global, destrucció d'ecosistemes, crisi energètica, pèrdua de biodiversitat...) amenaça la vida, essent la pandèmia del coronavirus - i d'altres, com la de l'Ebola o el VIH - la manifestació d'una **crisi ecològica** que afecta sanitàriament la humanitat i extingeix la vida animal i vegetal.

L'economia extractiva de recursos naturals erosiona les societats, augmenta els conflictes armats, intensifica les **desigualtats nord-sud** i les migracions per raons econòmiques, bèliques o climàtiques. L'èxode a les ciutats, i de països empobrits vers les economies colonialistes, destrueix les comunitats en origen i és utilitzat per abaratir costos en els sistemes productius dels països rics. Les **polítiques fronteres racistes** provoquen la mort de milers de migrants i refugiats a la Mediterrània.

La irrupció d'un nou mode de producció, el capitalisme de plataforma, amenaça en homogeneïtzar culturalment les poblacions mundials i en facilita la manipulació ideològica. Aquest **capitalisme digital**, sostingut per fons d'inversió, evadeix impostos, precaritza el treball i cerca apropiar-se de tota l'economia, provocant la desaparició del teixit econòmic local, generant monopolis i augmentant les desigualtats entre les elits i

les majories empobrides. Les “xarxes socials” controlades pel capitalisme fracturen els vincles socials i ens aboquen al consum de les relacions personals.

La mercantilització de la vida s’ha posat de manifest, encara més, amb la pandèmia i les “Patents de la Vida”: multinacionals que registren la propietat de les vacunes de la COVID i d’espècies vegetals, per continuar especulant i privatitzant els drets a la salut o l’alimentació a nivell planetari.

Front el col·lapse ambiental, sanitari, social i econòmic, els governs mundials adopten de forma creixent **polítiques de control social i de retallada de llibertats**, legitimant ideologies autoritàries, masclistes, xenòfobes, racistes i LGTBIfòbiques, el rearmament de tradicions religioses conservadores i patriarcals, així com normalitzant l’extrema dreta feixista a cada vegada més països.

Per sort, les classes populars d’arreu aixequen resistències a la devastació. Defensen el territori i les comunitats, practiquen **l’autoorganització i la solidaritat social directa**, es mobilitzen i creen alternatives polítiques, econòmiques, socials i culturals. Del Kurdistan a Chiapas; dels moviments indígenes, afro i camperols al Black Live Matters nord-americà; dels carrers de Colòmbia al moviment antifeixista internacional; de la joventut rifenya a les sindicalistes del tèxtil a l’Índia; del poble sahrauí i palestí a la joventut de ‘Senegal En Dol’; de les onades feministes a l’ecologisme popular... els pobles resisteixen i sembren **alternatives col·lectives** al capitalisme global.

Fer front a l'autoritarisme i al neoliberalisme

A l'Estat espanyol, la crisi s'aprofundeix pels bloquejos del **Règim del 78** i la continuïtat de les oligarquies en el comandament de l'Estat. A nivell econòmic, un model productiu fallit privilegia les **empreses de l'Ibex 35**, les grans fortunes, la concentració bancària i del capital immobiliari. Imposa a les classes populars una crisi estructural, amb la **desocupació juvenil**, la precarietat laboral i les dificultats en l'accés a l'habitatge més elevades de la Unió Europea. A nivell polític, una **Monarquia corrupta**, una judicatura i uns comandaments militars-policials franquistes, o la repressió a l'alliberament de les nacions minoritzades com Catalunya, expressen el bloqueig estructural de l'Estat espanyol per afrontar democràticament els reptes actuals.

Malgrat la retòrica progressista, el Govern espanyol no inicia processos constituents republicans, sinó que empara la fugida del Borbó. Tampoc impulsa transformacions que qüestionin l'oligarquia econòmica espanyola. I frena la **necessària regularització administrativa dels milions de treballadors i treballadores sense papers**, sense drets polítics ni laborals en sectors com l'agricultura o les cures. En canvi, des dels mitjans de comunicació hegemònics, s'inocula la por i la desinformació, es criminalitza la migració o les ocupacions d'immobles, i **es privilegia l'auge de partits feixistes** com VOX, per promoure una sortida autoritària a la crisi.

A Catalunya, la repressió de l'1 d'octubre i una autonomia sense poder polític efectiu, ha deixat el sistema de partits sense capacitat d'iniciativa;

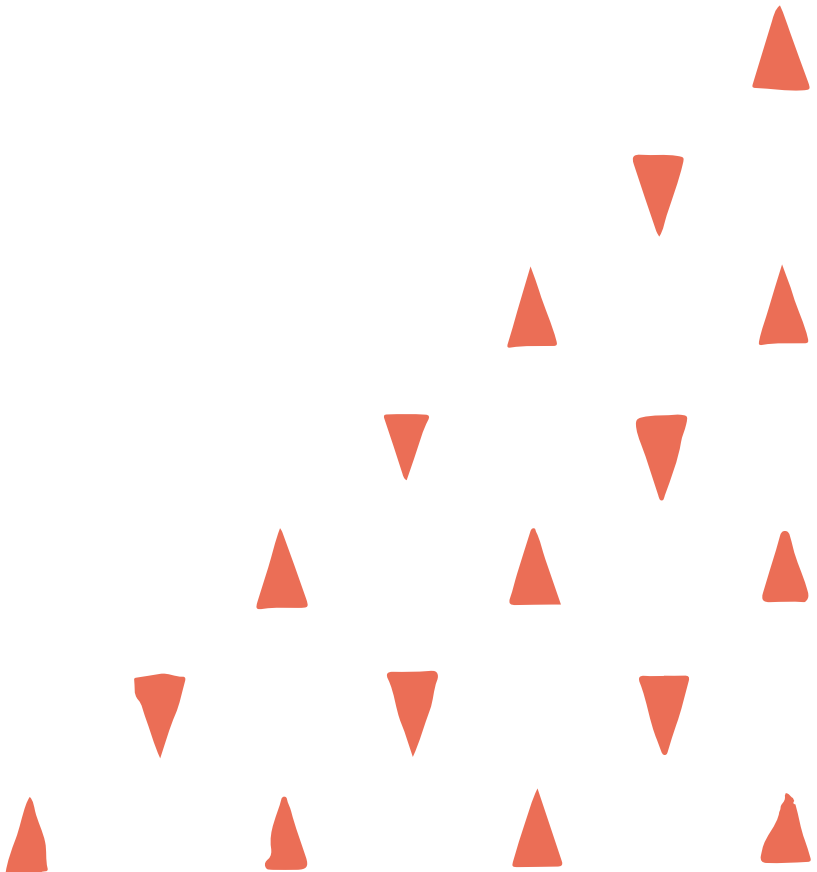
mentre que les estructures de mobilització activades durant el Procés (CDR, etc.) romanen en latència. Amb la COVID19, s'han aguditzat les contradiccions del model econòmic català. Les **polítiques neoliberals** de les darreres dècades han fomentat les privatitzacions en la sanitat, la desindustrialització, l'especialització en el turisme, el menysteniment del sector primari, la penetració de les multinacionals, la precarització de les cures o una estructura productiva fragmentada en centenars de milers d'autònoms. Tot plegat agreuja la crisi sanitària, social i econòmica actual.

En general, tant a nivell espanyol com català, durant la pandèmia s'ha fomentat una gestió basada en la retallada de drets i la penalització de l'acció col·lectiva, la responsabilització individual, la mala gestió de les ajudes econòmiques i l'arbitrarietat de les mesures, així com el suport estatal a l'economia del gran capital (per ex: Fons Europeus) per sobre de la seguretat econòmica i la salut dels i les treballadores.

Tanmateix, al llarg del 2020-21 s'han multiplicat les **xarxes de suport mutu comunitàries**, els projectes de consum de proximitat, l'organització d'alternatives econòmiques, les lluites laborals, l'acció dels **sindicats d'habitatge i la creació d'estructures populars**; així com les mobilitzacions contra la censura i la llibertat d'expressió (cas Hasel), protagonitzades per noves generacions i represaliades per uns cossos policials orientats a la criminalització dels moviments socials.

Davant d'aquesta situació, alternativament al sistema de partits, cal seguir impulsant una **autodeterminació política, social i cultural des de baix**, amb organismes de poder popular que practiquin la democràcia directa al conjunt del país i enforteixin les lluites socials i les alternatives anticapitalistes. Més que mai, és necessària també l'autodeterminació econòmica: reforçant la

sanitat i l'educació pública, redistribuint la riquesa a partir de la renda bàsica universal, aprofundint la sobirania alimentària, tecnològica, financera, cultural, residencial o energètica. Cal seguir aixecant i enxarxant **projectes d'autoorganització, d'acció directa i d'autogestió popular**, per tal de construir una societat basada en la democràcia econòmica, la justícia social i la transició ecològica.

Model Barcelona? O barris i ciutats per a la Vida?

El Model Barcelona privilegia **l'apropiació capitalista de la ciutat**, amb un urbanisme que fomenta l'acumulació privada i mercantilitza l'espai públic. Especialitzant-la en sectors del capital global (turisme, immobiliari, tecnologies), dualitza el mercat de treball (professionals globals altament qualificats *versus* treballadors precaris i migrants dels serveis i cures), tot expulsant les classes populars cap a les perifèries metropolitanes.

La penetració del capitalisme de plataforma impacta en l'estructura econòmica urbana (**destrucció del petit comerç**, apartaments turístics, precarització de logística i distribució, compres online a grans operadors) i en les formes de vida: envelliment precari, aïllament social, individualisme, infància empantallada, bretxa tecnològica. Amb la gestió de la pandèmia, s'ha intensificat la segregació urbana, l'exclusió de persones migrants, els **desnonaments**, la crisi de cures, les desigualtats educatives i econòmiques, la pobresa energètica o l'alimentació en mans de les multinacionals.

Per revertir aquest model de ciutat, cal **donar suport a l'acció col·lectiva** exercida pels moviments antidesnonaments i altres lluites autònomes de migrants, dones, joves o gent gran. És necessari impulsar espais barrials de participació assembleària, com els equipaments veïnals autogestionats, i articular-los amb els moviments d'habitatge, el sindicalisme laboral combatiu, les xarxes de suport mutu, l'economia cooperativa i popular, el municipalisme llibertari, el moviment antiracista o les iniciatives feministes.

A més, cal construir una altra ciutat: a partir de la **reapropiació col·lectiva del sòl urbà** i l'autogestió comunitària de les necessitats bàsiques i dels equipaments públics. On desplegar-hi altres formes de relacionar-nos, de viure i desitjar, practicant altres models de treball, de consum, d'educació o d'habitatge. Creant una **Ciutat per la Vida**, a partir de l'urbanisme popular i feminista, l'ambientalització dels barris, el disseny universal i col·lectiu de l'espai urbà o l'habitatge públic i cooperatiu. Democratitzant l'economia de la ciutat amb projectes de transició energètica comunitària, de mobilitat i logística sostenible, de sobirania alimentària, tecnològica, industrial, d'oficis. Amb iniciatives de producció i consum autogestionat; d'educació, formació, cultura, art i comunicació popular; de salut comunitària, cures i criança compartida. Ampliant les diversitats d'orígens, de sexualitats, de gèneres i funcionals, prenent consciència i abolint privilegis, repensant els projectes tenint en compte la capacitat d'agència de les que habiten en els marges.

Des dels barris, cal estendre l'autoorganització social, les estructures populars assembleàries, els espais autogestionats. Per tal de multiplicar les accions quotidianes personals i col·lectives de transformació social, cal consolidar i replicar espais com Can Batlló. Són **laboratoris d'autogestió cultural, social, educativa, ambiental, econòmica i política**, projectes de **poder popular** on esdevenim subjectes col·lectius. Volem un barri, una ciutat, un país i un planeta que desplacin el capitalisme i situïn en el centre la vida del conjunt de la humanitat i de tots els éssers vius.

Fer de Can Batlló una eina col·lectiva de transformació popular

Els barris de Can Batlló (La Bordeta, Hostafrancs, Sants, Font de la Guatlla, la Marina) pateixen les conseqüències del model capitalista i patriarcal. Precarietat laboral i residencial, manca d'espais socials i d'equipaments educatius (escoles, instituts públics i per persones amb diversitat funcional), destrucció del petit comerç, racisme i xenofòbia, masclisme i LGTBI-fòbia... afecten uns barris conformats sobretot per classes populars i per sota de la renda mitja de Barcelona.

Històricament, els problemes socials dels nostres barris han estat afrontats per **un teixit popular dinàmic i combatiu**, que ha guanyat equipaments i millores urbanístiques des de l'autoorganització. Del moviment veïnal nascut a la dècada de 1960-70, amb referents com el Centre Social de Sants, fins a l'actual moviment per l'habitatge, amb iniciatives com el Grup d'Habitatge de Sants, les lluites urbanes han fet front a l'especulació i han construït uns barris al servei de les persones que l'habiten. Amb altres onades com el moviment de renovació pedagògica, les okupacions, el cooperativisme, el feminisme, l'ecologisme o l'antiracisme, han gestat una **trama local d'alternatives** que contribueixen a una identitat popular i unes formes de vida comunitàries que són barrera quotidiana per l'expansió del model capitalista de ciutat.

Can Batlló es troba en un context de transformació urbanística i social, i això és un repte per qualsevol projecte sociopolític emancipador. Per

una banda, el nou capitalisme fractura els vincles socials, els missatges racistes i xenòfobs guanyen pes en televisions i xarxes socials, creix la pobresa i la precarietat, els desnonaments trenquen la vida del veïnat. Per l'altra, disposar d'un espai tan ampli de sòl urbà, en una ciutat com Barcelona, és **una oportunitat per construir comunitat i poder popular**, una ocasió immillorable per experimentar i consolidar formes de vida i organització emancipadores, per generalitzar una societat postcapitalista i postpatriarcal.

Davant de l'actual context de crisi econòmica i social, cal enfortir la solidaritat dels nostres barris, intensificar les reivindicacions socials i obrir les alternatives auto-organitzades. **Cal fer de Can Batlló una eina de transformació popular.**

Assemblea General de Can Batlló, abril del 2021.

